

VI ER OGSÅ KIRKEN

- en forening af katolikker

www.veok.dk

Nyhedsmail nr. 89
15-apr-2010

Indlæg fra medlemmer af VEOK

1 .Behov for grundig forårsrensning i Vatikanet

2. Eftertanker ved en brandtomt

1 .Behov for grundig forårsrensning i Vatikanet

Lennart Skov-Hansen, Pilevej 73, 4340 Tølløse

Som almindeligt medlem af den katolske kirke er det nu på høje tid at melde sig til koret af kritikerne overfor kirkens måde at håndtere pædofilisagerne på. Disse sager er dybt afskyelige. Kirken er hellig for de troende, men ikke mere hellig end at dets medlemmer – menige såvel som klerikale - må stå til regnskab for deres gerninger i det samfund som de lever i.

Det har aldrig været praksis i den katolske kirke at indrømme udskejelser og fejltagelser. Derimod har den med alle midler forsøgt at dække over disse for at fastholde sin magt og autoritet. Kritikerne af kirken har fået mundkurv på og kirken har holdt hånden over krænkerne. Ofrene har holdt sig skjult og levet med deres traumer af frygt for den stigmatisering, som de tidligere ville blive udsat for. Nu tør de komme frem og fortælle deres historier. Og godt for det.

Selv under kraftige armvridninger er kirkens ledere, præster, biskopper og paven i Rom utilbøjelige til at indrømme forbrydelser og fejltagelser – af frygt for at miste magt og grebet om de troende. Halvhjertede undskyldninger er utilstrækkelige. Nu må det være slut. Ofrene skal have oprejsning og vide at de ikke har lidt forgæves.

Spørgsmålet om katolske præsters cølibat bliver nu bragt på banen som en mulig årsag til de mange pædofilisager. Tusinder af præster verden over søger hvert år om at blive løst fra deres embede for at gifte sig. Det er i sig selv en kendsgerning til eftertanke.

Den katolske kirkes troværdighed har allerede nået nulpunktet, men den vil ikke indrømme det. Der skal radikale midler til for at genoprette troværdigheden. Derfor er der behov for en grundig forårsrensning i Vatikanet. Det er ikke let at udskifte en Pave, men det er sket tidligere i historien og denne gang vil det være den eneste løsning – og med ham den hær af ældede biskopper og kardinaler som er med til at opretholde kirkens magtapparat i Vatikanet. Et magtapparat som er funderet på lurfødder og givetvis ikke på Vorherres ønske om en inklusiv og ydmyg kirke.

VI ER OGSÅ KIRKEN

- en forening af katolikker

www.veok.dk

2. Eftertanker ved en brandtomt

Hans Riese, Smedegade 2, 4000 Roskilde

I forbindelse med afdækningen af misbrug af børn indenfor den katolske Kirkes regi har vi i en længere periode været vidne til, at både katolikker og det omgivende samfund har rettet en hård, kontant men fair og frem for alt berettiget kritik mod den katolske biskop.

Langt om længe er sagskomplekset overgivet til politiet, således at vi undgår, at Kirken undersøger sig selv. Men sagen er ikke overstået. Den kan ikke afskrives og gå i glemmebogen. Vi må spørge hvorfor har den katolske biskop trukket sagen i langdrag? Hvorfor blev kursen først lagt om, da sagen eksploderede i medierne? Og vigtigst af alt må vi spørge "Hvordan kommer den katolske Kirke videre?"

Vi oplever at stå ved en glødende brandtomt, mens den sidste røg efter branden langsomt stiger op mod himlen. Lægfolket står på den ene side, og vor biskop på den anden side. Vi betragter hinanden, men ser ikke det samme som før, og hvad værre er, vi forstår ikke hinanden.

Mange af os har i et vist omfang mistet tilliden - ikke til Kristi lære - men til Kirkens ledere. Vi har oplevet, at magt kan skade, når den udøves enevældigt. Vi forstår nu, at biskoppen ikke er Danmarks talerør i Rom, men derimod alene Roms talerør i Danmark. Vi har set, at han endnu engang i blind loyalitet har fulgt Rom. Han ændrer først opfattelse, når Rom indtager en ny position, eller når han presses af en mediestorm som den forgangne orkan.

Og biskoppen. Ser han overhovedet os menige medlemmer af Kirken? Hvis ja, ser han så os medkatolikker som en skare, der ikke tænker selv, og hvis opgave det alene er at rette ind? Forstår han, at noget afgørende er indtruffet? At hændelserne har forårsaget, at fremtidige formaninger og vejledninger vil blive mødt med skepsis?

Kan vi komme videre? Ja, selvfølgelig kan vi det. Men det kræver noget af begge parter. Ikke kun at lægfolket tilgiver det passerede. Det kræver også, at Kirkens ledere gransker sig selv og Kirkens struktur. At Kirken fremtidigt tager lægfolket alvorligt, lytter til lægfolket og anstrenger sig for at forstå den verden, der omgiver den. At den utvetydigt drager omsorg for, at vi aldrig igen kommer til at opleve den samme magtudøvelse og arrogante vi-alene-vide holdning. At Kirkeledelsen helhjertet iværksætter ændringer, som på lang sigt kan genskabe troværdigheden og ikke blot har til formål at dæmpe den øjeblikkelige kritik

Lægfolkets tilgivelse forudsætter kort og godt, at lederne i Kirken ændrer adfærd. Indtil en reel ændring opleves, må vi stadig mere højlydt spørge: "Kan man være leder i Kirken uden at ændre adfærd og uden at ville medvirke til at ændringer i Kirkens måde at organisere sig på?"